# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2. | Den 15de October 1888. | 38te Aargang.

## Nutidens kristne Kirker.

### Ingen af dem er Kristi sande Kirke.

I en forudgaaende Artikel, betitlet: „Den apostoliske Kirkes Opløsning og Tilintetgjørelse", have vi vist, at Guds Ord tydeligt og bestemt forudsiger, at den første Kirke skulde borttages fra Jorden kort efter Apostelenes Død. Vi have ligeledes godtgjort, at Kirkehistorien noksom beviser, at Kirken mere og mere forfaldt, indtil den helt forsvandt. Og dog forsikrer man os, at der endnu findes Kirker i Verden, og som altid have været, som gjøre Fordring paa at være Kristi Kirke eller i det Mindste Levninger af samme. De paastaa, at vi tage Fejl, naar vi sige, at Gud forudsagde, at den Højestes Hellige skulde blive overvundne, og Kirken skjules i Ørkenen. De vilde, om de kunde, bringe os til at tro netop det Modsatte af, hvad Guds Ord forklarer, og at Kirken ikke alene altid har existeret her paa Jorden, men endog taget en fremragende Del i Nationernes Udvikling. Selv i Utah findes der flere religiøse Samfund, der hver for sig paastaa at være den sande Kirke. Der findes saaledes romerske Katholiker, Baptister, Methodister, Lutheraner, Presbyterianer og maaske endnu flere.

Hvorpaa grunde nu disse religiøse Partier deres Paastande? Kan noget enkelt af dem eller alle tilsammen blot muligvis være Kristi Kirke?

Den romersk-katholske Kirke er det største „kristne" Trossamfund. Den gjør Fordring paa at være den oprindelige Kirke i sin udviklede og fuldkomne Tilstand, og at være ledet af den Helligaand. De romerske Paver gjøre Fordring paa at være Apostelen Peters Efterfølgere, Kirkens Klippe, der har nedarvet sin øverste Myndigheds Nøgler fra Apostlenes Dage.

Jeg vil for Argumentets Skyld indrømme, at den romerske Kirke har existeret lige siden Peters Dage, og tillige, at Peter virkelig var i Rom og efterlod den apostoliske Myndigheds Nøgler til Biskoppen der, for at de kunde blive overantvordede de fremtidige Paver. Men naar vi have indrømmet alt dette, saa spørge vi: Lærer

den romerske Kirke virkelig Kristi Lærdomme? Dersom den ikke lærer dem, da er den heller ikke Kristi Kirke. Apostelen Johannes underretter os om, at „hver den som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdomme, haver ikke Gud. Den, som bliver i Kristi Lærdomme har baade Faderen og Sønnen". Og videre: „Og dersom Nogen kommer til Eder og fører ikke denne Lærdom, ham annamme I ikke tilhuse og byder ham ikke velkommen; thi hvo, som byder ham velkommen, bliver delagtig i hans onde Gjerninger." (2 Joh. 9—11).

Af dette Skriftsted se vi tydeligt, at der fordres noget mere end blot apostolisk Overlevering, af det Samfund, der skal være Kristi sande Kirke. Kristi rene Lære maa staa i Forbindelse med Overleveringen ligesom Sjælen staar i Forbindelse med Legemet, for at udgjøre et levende Menneske.

I saa Henseende er Katholik-Kirken langt fra Maalet.

Nogle af deres Lærdomme ere intet Andet end en Forvrængelse af Skriftens Lærdomme. De have f. Expl. af det Skriftsted, der siger: „Salige ere de, der dø i Herren", tænkt at have Bevis for Helgentilbedelse, stik imod det, som Skriften paabyder. Begrundet paa deres Tro paa Kristi personlige Nærværelse i Brødet have de indført Tilbedelse af Brødet, og Engelens Hilsen til Marie retfærdiggjør, efter deres Mening, Jomfru Maria's Forgudelse.

Nogle af deres Lærdomme ere ligefrem afskyelige Fordrejelser af Skriftens Ord. „Den, som mig æder, skal leve med mig" (Johannes 6, 57.) lade de hentyde til Nadveren, der dog ikke var indstiftet den Gang Frelseren udtalte disse Ord. Paa Pauli Ord: „Dersom Nogens Gjerning bliver opbrændt, da skal han lide Skade; men han skal blive frelst, dog som gjennem Ild" (1ste Cor. 3. 15) have de grundet Lærdommen om Skjærsilden.

Men de mest fremragende Lærdomme i den romerske Kirke række dog ikke saa langt tilbage, som til Apostlenes Tid. At en Overbiskop eller Pave skulde residere i Rom som Kirkens Overhoved, daterer sig fra 606 Aar efter Kristus. Den latinske Oversættelse af Bibelen og de apokryphiske Bøger blev først antagen som kanonisk Authoritet i Raadet i Trent i det sextende Aarhundrede. Samtidigt bleve en Del gamle Traditioner gjorte til Trosartikler. I det ottende Aarhundrede blev det latinske Sprog indført i Gudsdyrkelsen, og Modersmaalet afskaffet, og af Herrens Nadvere blev kun Brødet uddelt i Stedet for Brød og Vin. I det tolvte Aarhundrede høre vi først om Bodsøvelser og Skjærsilden, og om Messer for de Døde, høre vi først tale i det syttende Aarhundrede. Magten til at uddele Syndsforladelse opdagede Paverne først i det tolvte Aarhundrede, og hemmeligt Skriftemaal blev først paalagt i det trettende Aarhundrede. At Gejstligheden skulde forblive i ugift Stand, blev først vedtaget i Slutningen af det fjerde og stadfæstet af Gregor den Syvende, i Slutningen af det ellevte Aarhundrede. Og Børnebestænkelse blev aldrig rigtig stadfæstet før i Aaret 1311 i Raadet i Ravenna.

Heraf se vi, at Pavedømmet kun er et Vrængebillede, sammenlignet med den oprindelige Kirke. Dens Lærdomme ere enten Fordrejelser af Kristi Lærdomme eller ogsaa helt nye Opfindelser, der aldeles ikke kjendtes i Apostlenes Dage.

Den eneste og uundgaaelige Slutning, man kan komme til af disse Fakta og af Apostelen Johannes' Ord, er, at „den som ikke bliver i Kristi

Lærdomme, har ikke Gud", og naar den katholske Kirke „ikke har Gud", saa kan den ikke være Kristi Kirke, selv om den kan bevise en historisk Forbindelse med den oprindelige Kirke.

Men selv denne Forbindelse er, naar Alt kommer til Alt, meget tvivlsom.

Faktum synes at være, at den oprindelige Kirke blev opløst i mange Smaagrene under forskjellige Navne. Euchilerne og Euphemiterne, Novatians Tilhængere, Paulianerne, Manikæerne, Donatisterne, Valdenserne og Albigenserne og mange Andre antages at være Levningerne af den oprindelige Kirke, medens den romerske Kirke synes at være en Magt, der er udsprungen af Nationernes Forvirring, uafhængig af Evangeliet. Roms Forhold til Kristi Kirke ligner en hel Del de Hvides Forhold til Indianerne; Ingen kan med Rette sige, at Amerikas nuværende Indbyggere nedstamme fra Indianerne, og lige saa lidt kan nogen sige, at den romersk-katholske Kirke nedstammer fra Kristi Kirke.

Vist er det, at Rom baade i den „kristne" og hedenske Tilstand har gjort Alt, hvad der stod i dens Magt for at udrydde dem, der virkelig bekjendte Kristus. I saa Henseende har det „kristne" Rom endogsaa Forrangen. Man har beregnet, at det „kristne" Rom har myrdet ikke mindre end 60 Millioner Martyrer, hvilket er ligesaa mange Mennesker, som nu leve i de Forenede Stater. Hvor er det muligt, at et Samfund, saa blodtørstigt saa grusomt, saa beruset eller „drukken af de Helliges Blod" (Aab. 17. 6) kan gjøre Fordring paa at være Kristi fuldkomne Kirke? En saadan Paastand er intet mindre end Gudsbespottelse.

Det maa imidlertid tilføjes, at Apostelen Peter Intet havde at gjøre med Kirken i Rom. Den Tradition, der gjør Peter til Grundlægger af den romerske Kirke, er lige saa usandsynlig, som den mangler alt historisk Bevis. Heller ikke er det sikkert, at han led Martyrdøden i Rom, eftersom hans sidste Epistel rimeligvis blev skrevet i Babylonien Aar 64 eller 65, samme Aar, som det antages, at han led Martyrdøden, følgelig ikke i Rom, men i Babylonien.

Det vil saaledes sees, at alle den romerske Kirkes Paastande om arvelig Myndighed falde sammen, naar de drøftes nøjere.

Og ved at bevise, at Moderkirken ingen Grund har at bygge paa, bevise vi med det samme, at alle de Andre kun ere hendes Døtre. Hvad der er sagt om den store romerske Kirke, kan siges om alle de Kirker, der have deres Udspring fra den. Ingen af dem kan føre sin Tilværelse tilbage til den oprindelige Kirke; ingen af dem kan bevise, at deres Lærdomme ere af Gud.

Lutheranernes Lære rækker ikke længere tilbage end til Luther. Paa Rigsdagen i Spejer, da de evangeliske Fyrster fremlagde deres Protest mod Pavedømmet, 1529, kan man sige, at den lutheranske Kirke blev født.

Presbyterianerne kunne regne den 3die December 1557 som deres Fødselsdag.

Methodisterne ere endnu yngre; deres Tilværelse strække sig ikke længere tilbage i Tiden end fra 1739.

Ingen af disse Samfund kunne være Kristi Kirke; thi mellem deres Opkomst og den oprindelige Kirkes Forsvinden ligger der en Kløft af mange Hundrede Aar. Og da de ikke ere grundede af Kristus, ikke heller gjennem Aabenbaring fra ham, kunne

de heller ikke være hans, men kun menneskelige Indstiftelser.

Nogle af Baptisternes bedste Mænd skrive, at deres Sekt har existeret lige siden Apostlenes Dage, og at deres Kirke er en fuldkommen Gjenpart af den oprindelige Kirke. For at støtte denne Theori søge de at finde Spor af Baptisternes Principer hos de forskjellige Sekter, som have existeret gjennem de forskjellige Perioder af Oldtiden og Middelalderen. De paastaa, at Valdenserne og Albigenserne, Begharderne, Lollarderne, Anabaptisterne, Mennoniterne og mange Andre egentlig vare Baptister, kun kjendte under andre Navne.

Lad det være nok med at sige herom, at selv om Baptisterne kunne spore deres Historie gjennem alle disse Sekter tilbage til den oprindelige Kirke, saa have de dog ingen Ret til at kalde sig Kristi sande Kirke, da de ikke nu lære Kristi Læredomme angaaende de fleste vigtige Principer.

At blive i Kristi Lærdomme, er, som vi have seet, lige saa nødvendigt, som at vedligeholde den historiske Forbindelse. Paapeg een Kirke, der har existeret siden Apostlenes Dage og som har bibeholdt Kristi Lærdomme. Dersom der findes een Saadan, da maa den i Sandhed være Kristi Kirke. Men en nøjere Undersøgelse af alle de sekteriske kristne Kirker i Verden, overbeviser os om, at ingen af dem besidde disse to væsenlige Egenskaber.

Deraf kommer Nødvendigheden af den nye Aabenbaring, gjennem hvilken Gud, ved sin Tjener Joseph Smith, har grundlagt den sande Kirke i dette Aarhundrede.

Vi have benægtet, at nogen af Nutidens kristne Kirker have Ret til at kalde sig Kristi sande Kirke. Vi sige endvidere til Slutning, at vi paa ingen Maade tvivle paa, at en stor Del af dem have udført meget godt. De have udført vigtige Hverv i Guds store Plan. Biskop Newton og Mede have vist, at gjennem den lange mørke Tidsperiode, da Kirken var borttagen til Ørkenen, havde Gud nogle Vidner paa Jorden til at bære Vidne om hans Sandhed, som den en Gang var prædiket for de første Hellige. Og mange gode Mænd have baaret Vidnesbyrd om dette gjennem de forløbne Tidsaldre.

Da Kirken nu er gjenoprettet, saa ere disse Vidnesbyrd ikke længere nødvendige, og derfor er deres Gjerning endt.

Kirken er bleven gjenoprettet, som en Forberedelse for Guds Søns Komme.

---

# Et nyt Vidnesbyrd om Gud.

(Af B. H. Roberts.)

(Fortsat fra Side 5.)

---

Disse Vidners senere Historie bestyrker denne deres Erklæring betydeligt. Vi ville dog tillige her bemærke, at ved at se en Engel eller ved at høre Guds Røst, bliver Ingen befriet aldeles fra den Ondes Magt eller Fristelser. Vi se, at Noa berusede sig ved Vin, endskjøndt han havde haft

Aabenbaring fra Gud. Ligeledes David, som var en Mand efter Guds eget Hjærte, faldt, efter at have været begunstiget med Inspiration fra den Almægtige og have haft mange Aabenbarelser, og begik den frygtelige Synd, at forføre en anden Mands Hustru og siden indirekte at foraarsage Mandens Død. Apostelen Peter fornægtede Frelseren, efterat have seet ham forklaret paa Bjerget og modtage Betjening af Moses og Elias og dertil hørt Guds Røst erklære, at Jesus var Guds elskelige Søn, i hvem han havde Velbehag. Vi henvise ikke til disse bedrøvelige Tilfælde, for at forringe den Agtelse som Menneskene muligvis nære for disse Mænd, men for at vise, at hverken Aabenbaring fra Gud selv eller Engles Besøg hindrer Menneskene i, siden efter, at begaa Synd. Saaledes var det med Oliver Cowdery og hans Medvidner; de overtraadte Guds Love, og Kirken var derfor nødt til at afsondre dem.

Dersom Verdens almindelige Mening angaaende Mormons Bogs Oprindelse var rigtig, vilde Joseph Smith saa turde vove at udelukke disse Mænd af Kirken og saaledes give Afkald paa deres Understøttelse, og derimod paaføre sig deres Had og udsætte sig for deres Hævn, blot fordi de overtraadte Kirkens Love? — Vilde han ikke snarere have tænkt som saa: „Hvorledes disse Mænd end opføre sig, saa tør jeg dog ikke opløfte min Haand imod dem; thi dersom jeg gjør dem Fortræd, saa ville de afsløre vores Hemmeligheder og jeg vil komme til at staa for hele Verden, som en afskyelig Bedrager og blive gjort til en omflakkende Fredløs. Jeg maa derfor, for enhver Pris, prøve at skjule og bære over med deres Fejl for at de ikke skulle aabenbare mine.“ Saaledes vilde han, efter al Sandsynlighed, have tænkt og handlet, dersom han, sammen med dem, havde gjort Regning paa at bedrage Verden; thi der kunde ikke næres Tvivl om, at Mænd, som kunde nedværdige sig til at gaa ind paa et saadant Bedrageri, jo heller ikke vilde gjøre sig Skrupler over at aabenbare det, naar de bleve uenige indbyrdes. Intet af den Slags indtraf imidlertid, men naar de overtraadte Guds Love, og ikke vilde omvende sig og afstaa fra deres Synder, saa kunde hverken Kirken eller Josef Smith tolerere dem længere, men uden videre udelukkede dem fra de Helliges Samfund.

Ved at gjøre dette, var det ligesom at sige: Mine Herrer! Gud har gjort Eder til sine Vidner i denne Tid, som er formørket og vantro angaaende ham, men I have ikke holdt hans Love og vi maa derfor udelukke Eder af vort Samfund. Dette vil maaske opirre Eder til Vrede og Forbitrelse, og I ville muligvis opløfte Eders Haand imod mig og dette Værk; Satan vil muligvis prøve paa at faa Eder til at fornægte det Vidnesbyrd, som I have baaret om Mormons Bog, men jeg veed, at I fik et Vidnesbyrd fra Gud, for jeg var tilstede, da I fik det og jeg saa det herlige Sendebud fra Himmelen at vise Eder Pladerne; jeg hørte Guds Røst at bære Vidnesbyrd om at Oversættelsen var rigtig og dette Værk en Sandhed, prøv nu kun paa at nægte det, om I tør, men dette er Guds Værk, og han er i Stand til at føre det frem, selv om I vende Eder imod det; derfor ville vi ikke taale Eders Overtrædelser, men ville udelukke Eder fra vort Samfund; gjør I kun det Onde I kunne! Dette, var Udtrykket, som laa i denne hans uafhængige Handling, ved at udelukke disse Mænd, men endskjønt Oliver Cowdery og David

Whitmer derved bleve Josef Smith's bitre personlige Fjender, saa fornægtede de dog aldrig det Vidnesbyrd, som de havde givet angaaende Mormons Bogs Sandhed. Gjennem Livets mange prøvende Omskiftelser forbleve de dog trofaste til det Vidnesbyrd, som Gud havde givet dem. Det synes, som om de ikke turde fornægte det, som Gud havde aabenbaret til dem, da det var forbundet med saa alvorlige Følger, som deres Sjæles evige Fortabelse.

Kort før deres Død, kom dog baade Martin Harris og Oliver Cowdery tilbage, ved at ydmyge og omvende sig fra deres Synder, og de døde begge som Medlemmer af Kirken. David Whitmer kom aldrig tilbage, men forblev ikkedestomindre tro til sin første Erklæring. Blandt de Mange, som fra Tid til anden har besøgt David Whitmer i hans sidste Dage, var ogsaa B. H. Roberts (Forfatteren af denne Artikel), som besøgte ham for omtrent tre Aar siden, og fik ved den Lejlighed hans mundlige Vidnesbyrd og mange Enkeltheder angaaende det underfulde Værks Fremkomst. Han sagde, at han ikke kunde føje Noget til det Vidnesbyrd, som han tidligere havde givet, og som fandtes tilføjet Tittelbladet i Mormons Bog, ej heller havde han Noget at tilbagekalde. „Der er det", sagde han, „og det er sandt i enhver Henseende". Han døde den 25de Januar 1888, i sit 84de Aar og bar trofast sit Vidnesbyrd til sit Sidste. Den 22de Januar, altsaa tre Dage før sin Død, kaldte han sin Familie og en Del Venner til sit Dødsleje, for at de endnu en Gang skulde faa høre hans Vidnesbyrd. Han henvendte sig først til Lægen, som passede ham, efterat de alle stode samlede omkring ham, og sagde: „Doktor Buchanan, jeg beder Dem om, at sige de Tilstedeværende enten jeg er ved min fulde Forstand eller ikke, før jeg afgiver mit sidste Vidnesbyrd." Doktoren svarede: „Ja, De er ved Deres fulde Forstand, thi jeg har jo nylig haft en Samtale med Dem." Derpaa henvendte han sine Ord til dem, som omgav ham, sigende:

„Nu maa I alle være trofaste i Kristo. Jeg ønsker at sige Eder, at Bibelen og Nephiternes Optegnelser (Mormons Bog) ere sande, saa at I kunne sige, at I have hørt mig bære dette Vidnesbyrd paa mit Dødsleje. Vedbliv at være trofaste i Kristo, og Eders Løn vil blive i Forhold til Eders Gjerninger. Gud velsigne Eder alle. Mit Haab staar til Kristus i Evigheden. Amen."

Byen Richmond's Avis: „Democrat", under Dato 26de Januar 1888, omtaler David Whitmer's sidste Vidnesbyrd om Engelens Besøg og Aabenbarelsen af Pladerne paa følgende Maade:

Medens han beskrev sit Syn for os, forsvandt tilsyneladende ethvert Spor af en stærk Forkølelse, som han den Gang led under, aldeles; han rettede sig op og hans Ansigtstræk fik et ualmindelig skjønt Udseende, og selv hans Stemme fik noget ejendommeligt tiltalende ved sig, og skjønt han øjensynlig ikke havde forud tænkt over, hvad han vilde sige, saa var hans Beskrivelse dog en henrivende Skildring og han syntes at føre sine Tilhørere med sig til hin ensomme Høj ved den gamle Landejendom og vi stode, i Tankerne, med ham med hellig Ærefrygt i Guddommens Nærværelse. De Vantro vilde naturligvis le og gjøre Nar ad dette, men Ingen kunde høre David Whitmer, som han den Gang fortalte os om sit Møde med Herrens Engel, uden at føle sig overbevist om, at han her hørte en ærlig Mand give sin Beretning om det, som han oprigtigt troede at være Sandhed.

Saaledes lyder de tre Vidners Vidnesbyrd, men vi ere desforuden i Besiddelse af otte andre Mænds Vidnesbyrd, til hvem Josef Smith fik Tilladelse at vise Pladerne. Dette Vidnesbyrd findes ligeledes foran i Mormons Bog og lyder saaledes:

„Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk monne komme, at Josef Smith (junior), Oversætteren af dette Værk, har vist os de omtalte Plader, hvilke have Udseende af Guld; og saa mange af Bladene, som ovennævnte Smith har oversat, have vi berørt med vore Hænder; og vi saa ogsaa Indgravningerne derpaa, hvilket altsammen havde Udseende af ældgammelt, besynderligt udført Arbejde. Og dette bevidne vi med alvorlige og besindige Ord, at ovennævnte Smith har de omtalte Plader; thi vi have seet og løftet dem og vide med Vished, at samme Smith har dem. Og vi overgive vore Navne til Verden, for at vidne for Verden, hvad vi have seet, og vi lyve ikke, Gud er vort Vidne."

Christian Whitmer.
Jakob Whitmer.
Peter Whitmer (junior).
John Whitmer.
Hiram Page.
Josef Smith (senior).
Hyrum Smith.
Samuel H. Smith.

Dette Vidnesbyrd er af særdeles Betydning, af den Grund, at de, som bære dette Vidnesbyrd, ikke, som de tre Foregaaende, vare overvældede af Frygt, ved Synet af Engelens straalende Herlighed. De bleve viste Pladerne af Josef Smith selv, hvem de alle kjendte godt, og uden at noget Usædvanligt gik for sig ved denne Lejlighed; de haandterede dem og undersøgte dem nøje, og kunde derfor ikke være bedragne, og dog finde vi dem højtideligt at erklære, at de have seet og haandteret dem.

Det synes os, at dersom menneskeligt Vidnesbyrd kan bevise noget, saa er den Kjendsgjerning, at Pladerne, fra hvilke Mormons Bog er bleven oversat, virkelig ere til og den Gang vare i Josef Smith's Besiddelse, bleven bevist, og den der ikke vil tro, efter at have faaet saadanne Vidnesbyrd, vil heller ikke tro, selv om Nogen opstod fra de Døde og fortalte det. Hvad disse Mænd bevidne at de saa, hørte og løftede, kan ikke bortforklares som en Forblindelse eller Fejltagelse. De Tre kunde ikke være blevne bedragne ved Synet af Engelen, da han viste sig i det Frie, i en Skov ikke langt fra David Whitmer's Hus, og ved højlys Dag; de hørte hans Røst og saa hans Person tydeligt, og stode ham nær nok til at kunne se Skrifttegnene paa Pladerne. Heller ikke kunde de Andre have seet fejl, da de fik selv holde Pladerne i deres Hænder og undersøge dem. Man kan undersøge og drøfte disse elleve Mænds Vidnesbyrd saa meget man vil, saa vil det dog alligevel befindes at være uangribeligt og uimodsigeligt. Det fattes Intet hverken i Styrke eller Betydning, og vil derfor staa som et Vidnesbyrd paa Dommens Dag imod Alle, som forkaste det.

(Fortsættes.)

---

## Den 15de October 1888.

---

Til de Sidste Dages Hellige,

Hilsen.

Da det atter er faldet i min Lod, at overtage Bestyrelsen af den skandinaviske Mission, saa kan jeg ikke andet, end hermed føle det store Ansvar, der saaledes for en Tid vil paahvile mig lige over for min Skaber og den Del af hans Børn, blandt hvilke min Virksomhed, især skal blive anvendt, men jeg haaber tillige at blive styrket ved de Helliges Tro og Bønner, og hjulpen i mine Pligters Udførelse, ved vor himmelske Faders Bistand og mine Medarbejderes, Præstedømmets, samtlige Bestræbelser for at fremme det herlige Værk, som Gud har anbetroet os at udføre for vore Medmenneskers Frelse, baade her og hisset. Min værdige Forgænger, Præsident N. C. Flygare, har efterladt sig et herligt Minde i de Helliges Kjærlighed og Agtelse, som er ligesaa almindeligt, som det er velfortjent, og vi kunne ikke andet end ønske ham Guds Fred og Velsignelse i Fremtiden, til hvilket alle de Hellige vistnok ville føje et hjærteligt Amen.

Det vil derfor være Maalet for mine Bestræbelser, at kunne gavne mine Medmennesker i Almindelighed og de Hellige i Særdeleshed ved at udsprede Sandhedens Lys gjennem Tale og Skrift, saa at de mange oprigtige Sjæle, som endnu befinde sig i aandeligt Mørke og Vildfarelse, formedelst nedarvede Traditioner og Fordomme, saavelsom især ved deres religiøse Opdragelse i deres Barndom kunne derved finde den rette Vej til Frelse. Dersom Menneskene ikke vare saa indhyllede i disse Vanskeligheder, vilde vor Missionsvirksomhed blive betydelig lettet, men vi skulle, som Kristi Tjenere, føle Medlidenhed og „med Sagtmodighed overbevise dem, som sige imod", da de Vildfarende i mange Tilfælde ere komne paa Afveje, ved Omstændigheder, som de ikke selv kunde raade over.

Det er derfor mit Forsæt, at handle efter Frelserens Formaning og Exempel, saa meget det er muligt i Forhold til min ringe Evne; at søge at være de Hellige til Opmuntring, Vejledning, og Trøst og sammen med mine Brødre, som dele Ansvaret for Evangeliets Forkyndelse, at udbrede de frelsende Principer, som indeholdes i Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog og andre Aabenbaringer, som Gud i sin Naade har givet, eller herefter vil give til sine Børns Vejledning i denne deres jordiske Prøvestand; og maa Herren dertil lægge sin Velsignelse, er min Bøn, i Jesu Kristi Navn, Amen.

C. D. Fjeldsted,
Præsident
for den skandinaviske Mission.

---

# Konferencemøde i Kristiania den 22de og 23de September 1888.

Løverdagaften Kl. 8, den 22de September, samledes de Hellige i deres, for Anledningen, festligtsmykkede Forsamlingssal i Kristiania, og ligeledes de respektive Forstandere og Missionærer fra forskjellige Dele af Landet, samt det lokale Præstedømme under Konference-Præsident A. L. Skanchy; kun Forstanderen for Tromsø-Gren var ikke tilstede. Præsident C. D. Fjeldsted, der var omrejsende Ældste i hele den skandinaviske Mission, var ogsaa tilstede, og var specielt beskikket af Missionens Præsident, N. C. Flygare, til at repræsentere ham, og i hans Sted overtage Ledelsen af saadanne Forretninger, som ellers vilde tilkomme ham.

Præs. A. L. Skanchy bød de Tilstedeværende velkommen, og foreslog derpaa Johan Olsen, som Skriver, hvilket blev enstemmigt vedtaget. Derefter oplæste han en Skrivelse, fra Præsident Flygare, til de Hellige, hvori han tilkjendegav Aarsagen, hvorfor han ikke kunde være tilstede, idet Emigrationsforretninger og andre Omstændigheder hindrede ham.

Paa Opfordring afgav følgende Brødre Beretning om deres Virksomhed: Ældste Carl Erikson, Forstander for Hedemarkens Gren sagde, at de Hellige der, vare vidt adspredte og kunde derfor ikke have noget regelmæssigt Forsamlingssted; ikke destomindre havde han afholdt mange Forsamlinger og udspredt Skrifter i en vid Udstrækning; to Personer vare blevne døbte i den senere Tid, og Folket var i Almindelighed venligt; han haabede derfor, at den udsaaede Sæd vilde bære Frugt med Tiden.

Ældste Julius Johnsen, Forstander for Trondhjems Gren havde rejst meget omkring i denne vidtstrakte Gren; de Hellige vare meget fattige, men dog godhjærtede og glædede sig i Evangeliet. Han havde været paa Steder, hvor Evangeliet ikke tidligere havde været forkyndt, og fandt, at en Missionær kunde finde nok at gjøre, men at det kostede baade Penge og megen Møje at rejse.

Ældste Christian Olsen, Forstander for Frederiksstads Gren, berettede at han havde virket efter Evne, baade i Byen og paa Landet, ved at udsprede Skrifter, men da Folket vare saa fattige, havde han maattet udlaane og bortgive mange af dem. De Hellige havde et lejet Lokale, hvor der afholdtes regelmæssig Forsamling, og Folket var i Almindelighed venligt, men paa samme Tid meget sekteriske: dog haabede han, at de Oprigtige vilde annamme Sandheden.

Ældste C. B. Olsen, Forstander for Drammens Gren berettede, at den Gren var bleven en Del formindsket ved Emigration, gjennem Sommerens Løb. De Hellige have et lejet Lokale i Byen, hvori der afholdes Forsamlinger hver Søndag, og blandt Søstrene var der en organiseret Hjælpeforening, som havde udrettet meget Godt for de Fattige. 14 Personer vare blevne tillagte Grenen ved Daab, siden sidste Konference, og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare efter Omstændighederne lovende.

Præs. Skanchy afgav, i Egenskab af Forstander for Kristiania Gren, Be-

retning om samme. Medlemmernes Antal udgjør 360, som ere bosiddende i 10 Distrikter, som hver have en Lærer og Medhjælper, der besøge de Hellige i deres Hjem. Kvindernes Hjælpeforening udretter meget Godt for de Fattige; de unge Mænd og unge Kvinder have ogsaa hver sine Foreninger, som afholde regelmæssige Møder, og Søndagsskolen er ligeledes i en trivelig Forfatning. 22 Personer vare blevne døbte siden sidste Konference, 19 emigrerede, 3 døde, 2 udelukte, og 12 Børn vare blevne velsignede, og, i det Hele taget var Kristiania Gren i en blomstrende Tilstand. Han talte med det samme om, hvor godt det var at tjene Herren, og paaviste hvorledes Gud efterhaands udsamler de trofaste Hellige, selv de allerfattigste, og opmuntrede de Hellige til at sætte deres Fortrøstning til deres himmelske Fader.

Mødet sluttedes med Sang, og Bøn af Ældste C. D. Fjeldsted.

Søndag-Formiddag Kl. 10, samledes de Hellige atter, og Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af C. B. Olsen.

Ældste J. A. Hendriksen, Forstander for Frederikshalds Gren, berettede om samme, at der i et lejet Lokale afholdtes regelmæssige Forsamlinger, saavel som Søndagsskole hver Søndag. Grenen havde en Kvinde-Hjælpeforening, der baade hjalp de Fattige efter Evne, og tillige søgte at fremme Herrens Værk paa andre Maader. Han havde selv med Iver søgt at udsprede Evangeliet og derfor rejst meget og baaret sit Vidnesbyrd for Mange, baade i Forsamlinger og private Hjem; 5 Personer vare blevne døbte og 2 Børn velsignede siden sidste Konference. Han fandt megen Fordom imod de Hellige, som et Folk, tildels foraarsaget ved de falske Rygter, som cirkulerer i Aviserne fra Tid til anden, og det var ikke sjældent, at han traf paa Folk, som vilde indrømme Rigtigheden af Evangeliets Principer og tilsyneladende glæde sig ved at høre samme blive dem forklarede, saalænge indtil de fik at vide, til hvilket Samfund han hørte, da de saa almindeligvis forandrede deres Opførsel aldeles, og som oftest fra tilsyneladende Glæde gik over til Had og Afsky.

A. Knudsen, Forstander for Arendals Gren, berettede, at samme indbefattede en meget vid Landstrækning, og at de fleste Hellige, som tilhørte samme og som boede paa eet Sted, vare i Laurvig, hvor de havde et Forsamlingslokale og hvor der afholdtes regelmæssige Forsamlinger hver Søndag. De Hellige vare gode og nidkjære i deres Pligters Opfyldelse, og Forsamlingerne vare godt besøgte. 5 Personer vare tillagte Menigheden ved Daab, 2 emigrerede og 4 Børn vare blevne velsignede siden sidste Konference. Søstrene havde en organiseret Hjælpeforening i fuld Virksomhed, og Søndagsskolen for Børn var ligeledes. Han havde selv organiseret et Sangkor, som bidrog meget til at gjøre Forsamlingerne interessante. Det forekom ham, som at Folket i den Del af Landet ikke var meget modtageligt for Evangeliet, idet han, som Løn for sin Opopfrelse af Tid og Midler for at bringe dem Evangeliets frelsende Budskab, kun fik Spot og Forfølgelse, men han indsaa, at ogsaa dette maatte til, for at Skriften kunde opfyldes.

Ældste Josef Kempe, der arbejder som omrejsende Missionær i denne Gren, sagde, at da han var født i Utah og var sendt hid for at forkynde Evangeliets Sandheder, var han glad ved nu at være kommen saa vidt, at han kunde gjøre sig forstaaelig i det norske Sprog.

Ældste J. L. Grøn, som er Fyrvogter ved Christianssund, og nu var 70 Aar gammel, sagde, at det var 24 Aar siden han var tilstede i en Konference i Kristiania. Han bar sit Vidnesbyrd om Sandheden, fordi han vidste at det var Sandhed og følte som om det var sidste Gang, at han vilde faa Anledning til at vidne derom i denne By.

Præsident Skanchy afgav Beretning for Tromsø-Gren. Han havde nylig modtaget Brev fra Forstanderen, Emil Bratlie, som virker der. Præsident Skanchy sagde, at Broder Bratlie havde arbejdet troligen i denne fjærne Del af Landet, men var, paa Grund af den store Afstand, hindret i at være tilstede. Det var, efter hans Mening, vistnok den mest besværlige Arbejdsmark i Landet. Den strækker sig fra Bodø og omkring Nordkap helt til den russiske Grænse, og bestaar for en stor Del af Øer, der ligge ude i Havet, hvor en Missionær er afhængig af Baad-Befordring, for at kunne komme til de beboede Dele af Landet; dette var imidlertid forbunden med betydelige Udgifter. De faa Hellige deroppe vare meget varmhjærtede og ivrige for at udbrede Sandheden og gjorde alt hvad de kunde for at fremme Herrens Værk. 1 Person var bleven døbt i den forløbne Sommer.

Præsident Skanchy meddelte ogsaa angaaende Bergens Gren, at dens Forstander var bleven løst og var rejst tilbage til sit Hjem i Zion. Menighedens Tilstand var god og 5 Personer vare tillagte ved Daab. Han gjorde derefter følgende Forslag, nemlig at Ældsterne Carl Eriksen og Christian Olsen blive hæderlig løste fra deres Mission i Norge, da de havde erholdt Tilladelse at vende tilbage til deres Hjem i Zion, med forstafgaaende Emigration. Han takkede dernæst de Hellige, som havde prydet Forsamlingssalen, og derved vist deres Interesse for Konferencen og deres Religion i Almindelighed. Mødet hævedes derpaa til Kl. 2 Eftermiddag, og sluttedes med Sang, og Bøn af Ældste Christian Olsen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 aabnedes Forsamlingen atter med Sang, og Bøn af Ældste Carl Eriksen.

Af den samlede Rapport for Kristiania Konference, som derefter blev oplæst, fremgik det, at den talte 780 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet. 56 vare blevne døbte siden sidste Konference, 55 emigrerede, 3 døde og 4 udelukte, samt 31 Børn velsignede. Præsidenten foreslog derpaa, at de Hellige opholde, ved deres Tro og Bønner, alle Kirkens anerkjendte Authoriteter, og derefter følgende Brødre i deres respektive Arbejdsmarker: Ældste C. B. Olsen som Forstander for Drammens Gren; Ældste J. A. Hendriksen, som Forstander for Bergens Gren; Julius Johnson, som Forstander for Frederiksstads Gren; Ældste A. Knudsen, som Forstander for Arendals Gren med Josef Kempe som omrejsende Missionær i samme; A. L. Skanchy som Præsident for Kristiania Konference og Forstander for Kristiania Gren. Ligeledes foreslog han, at de Hellige opholde, ved deres Tro og Bønner, de organiserede Foreninger i Konferencen og de som ere satte til at præsidere over dem.

Ældste Christian Olsen bar derefter sit Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliets Principer; henviste til Jesu Exempel, som den Rettesnor Menneskene burde følge for at opnaa Salighed i Guds Rige. Sangkoret sang derpaa en Salme, hvorefter Præsident C. D. Fjeldsted opstod og ved sine Bemærkninger fremhævede de almindelige Begreber, som Menneskene danne sig

angaaende de Sidste Dages Hellige, og paaviste det Urimelige ved disse Rygter, idet at Forældre, ved at sende Penge til deres Børn, og Born til deres Forældre, for at de skulde komme til dem i de Helliges Hjem, viste, at de vare tilfredse og ønskede at deres Slægtninge skulde komme og dele det Gode med dem. Vidnede tillige om, hvad han selv havde erfaret om de Helliges Levevis i Zion, i de mange Aar, som han selv havde boet der.

Derefter sluttedes Mødet med Sang, og Bøn af Ældste J. A. Hendriksen.

Søndag Aften Kl. 6, aabnedes Mødet atter med Sang, og Bøn af Ældste L. J. Grøn. Salen var aldeles fuld af Mennesker.

Ældste Carl Eriksen talte først om sin Mission i Norge og det Vidnesbyrd han havde baaret paa mange Steder, derpaa om Jødernes Indsamling til Kanaans Land, om Engles Sendelse i gamle Dage og ligeledes i disse Dage og gav sit Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed.

Sangkoret sang derpaa en Sang, hvorefter Præsident Fjeldsted talte, især til de tilstedeværende Fremmede, om at lægge deres Fordomme tilside medens de undersøgte den Lære, som de Sidste-Dages Hellige forkynde. Henviste til, at Herren, i gamle Dage plejede at aabenbare sin Villie til Menneskene, og som en Følge af saadanne Aabenbarelser havde vi nu en Bibel; han bar ogsaa sit Vidnesbyrd om, at Gud, ved Aabenbarelse, atter havde oprettet sin Kirke, med de samme Gaver, Kræfter og Velsignelser, som den besad i Apostlenes Dage, og viste, at dette var en Opfyldelse af Profetier, som fandtes nedskrevne desangaaende.

Præsident Skanchy takkede endnu en Gang Alle, som havde været behjælpelige med Salens Smykning, og foreslog derpaa, at slutte Konferencen til ubestemt Tid. Enst. vedt.

Efterat en Sang var bleven afsjungen, sluttedes Mødet med Taksigelse af A. L. Skanchy.

---

I et Møde, som blev afholdt Mandag Formiddag Kl. 10 samledes alle Missionærerne og mange andre af Præstedømmet, saa vel som en Del Søstre. Ved denne Lejlighed blev Konferencens financielle Rapport afgivet, og modtaget med Tilfredshed, idet det viste sig, at Midlerne vare blevne anvendte paa en sparsommelig Maade, og i de Øjemed i hvilke de vare ydede.

---

# Fanatisk Grusomhed i de forenede Stater.

**Nogle Mormon-Missionærer mishandlede af en Pøbel i Staten Tennessee.**

Det er vor sorgelige Pligt, at offentliggjøre et nyt Tilfælde af Mishandling mod nogle af Jesu Kristi Disciple, der er bleven udført af en Pøbel i et kristent Land, hvor Voldsmændene desværre gaa ustraffede.

Søndag Morgen den 2den Sept. bleve fire „Mormon"-Ældster fra Utah grusomt mishandlede, nemlig Elias S. Wrigt fra Saltsøstaden, Thomas Holt fra South Jordan, i Saltsødalen, som netop var ankommen fra Utah nogle

Timer i Forvejen, A. L. Fuller fra Mill Creek, Saltsødal og Ældste Douglas, fra Ogden. Den femte Broders Navn er Brooks, som blev døbt for et Par Uger siden. Det var i denne Broders Hjem, 6 Mile fra Bells Station i Tennessee, at Overfaldet skete.

De sørgelige Efterretninger ere komne ved Brev fra en af Brødrene, som nu ere i Gleeson, Weakley County (Amt), Tennessee. Lørdag Aften opholdt de fire Ældster sig i Broder Brook's Hus. Allerede to Uger tidligere vare de blevne truede med Overfald, idet en Pøbel havde den Gang samlet sig, men skiltes ad uden at udføre deres Forsæt.

Efter at Broder Holt bemeldte Lørdag Aften den 1ste September var gaaet til Sengs, følte han sig urolig og vilde staa op og gaa ud i Skoven, men da han tænkte, at denne Uro stammede fra en Samtale, som Brødrene havde haft om den sidste Pøbelsamling, blev han liggende.

Omtrent ved Midnatstid kaldte Madam Brooks paa Brødrene i en oprørt Stemning og underrettede dem om at Pøbelen var udenfor. De vare knapt ude af Sengen, førend Huset var fuldt af maskerede Mænd som udstødte de grueligste Forbandelser og Trusler. En af dem slog Broder Brooks over Hovedet med en Knippel, saa at han fik et stort Saar oven i Hovedet, som naaede fra Panden nedimod Nakken. Til alt Held traf Enden af Kniplen mod Døren, hvorved Slaget tabte en Del af sin Kraft; thi ellers vilde han være bleven dræbt paa Stedet. Pøbelen, som var bevæbnet med Pistoler, Hagelbøsser og Rifler, slæbte Brødrene udenfor Huset, medens de bestandig vendte Bøssepiberne imod dem. Broder Holt fik en Del af sine Klæder paa, men de Andre bleve slæbte ud i deres Nattøj.

Den hylende Pøbel slæbte de fem Brødre omtrent 600 Fod fra Huset og ind i Skoven, idet de puffede og skubbede dem omkring og hindrede dem i at ytre et Ord til deres Forsvar. Da man naaede Skoven, raabte Anføreren: „Hvem har en Rem? Hvor er der en stærk Gren!“ — Pøbelen syntes at være rasende over alle Grænser, og det saa ud, som om Brødrene kun havde nogle faa Minutter at leve i.

Læderremmen kom imidlertid ikke til Veje, og de bleve derfor udstrakte over en Træstamme. Efter hvad de siden have fortalt, vare de ikke forskrækkede, men ventede med Sindsro paa, hvad der vilde komme. Hickory-Kjæppe (som meget ligner Birk) bleve bragte frem, og en Del af Pøbelen holdt Brødrene medens 5 a 6 sloge dem paa det frygteligste over Ryggen. Brødrene bar deres Lidelser med saa megen Taalmodighed som muligt. De, som sloge, brugte al deres Kraft, og efter hvert Slag viste der sig en tyk Stribe og Klæderne bleve blodige. Smerten var frygtelig. De af Pøbelen, som ikke vare beskjæftigede med at holde eller prygle, rettede deres Skydevaaben mod Brødrene, som om de frygtede for, at de vilde rejse sig og gjøre Modstand.

Først fik hver at dem 30 Slag, hvorefter Pøbellederen spurgte dem om de vilde forlade Egnen. Da der ikke kom noget Svar, fik de endnu flere Slag og Trusler om at blive hængte. Atter bleve de spurgte om de vilde forlade Egnen, men da der intet Svar kom, fulgte der mere Pidsk, indtil de havde faaet 45 Slag hver. Da Broder Wright saa, at det var unyttigt at lade sig slagte paa den Maade, lovede han,

at de vilde gaa. Alle Brødrene hadede at give et saadant Løfte, men de følte, at de vare retfærdiggjorte under disse Omstændigheder i at efterkomme Herrens Befaling til sine Tjenere, hvor han siger: „Naar de forfølge Eder i een Stad, saa fly til en anden.“ De fik derpaa nogle flere Slag i Tilgift og endelig Tilladelse at gaa, men paa den Betingelse, at om de bleve længere end til Kl. 6 næste Morgen, vilde de blive hængte.

Broder Brooks kom først til Huset. Da Brødrene kom ind sad han i en Stol og hans Kone og Børn stod grædende omkring ham. Han havde et frygteligt Saar i Hovedet, hvorfra Blodet fløds. Broder Wright havde ogsaa en slem Flænge i Hovedet, som han havde faaet ved et Slag med en Knippel, og hans Ryg var aldeles ophakket. Han var værst mishandlet af de Fem, og hans Saar bleve derfor først tagne under Behandling og han blev gneden med Terpentin, hvilket var det eneste Middel, der fandtes i Huset. Derefter blev Ældste Douglas tagen under Behandling og han var næsten lige saa ilde tilredt som Ældste Wright. Siden kom Turen til Brødrene Fuller og Holt.

Næste Dag gik Fuller og Holt til et andet Amt, men Ældste Douglas blev paa Stedet i nogle Dage. Torsdagen, da Brevet blev skrevet, led Brødrene frygtelige Smerter, men de troede ikke, at der var Fare for Livet.

De følte, at de endnu kunde opfylde deres Pligter og fortsætte med at prædike Evangeliet til Alle, som vilde lytte til deres Vidnesbyrd. De have de Helliges Sympathi og Medfølelse, og fra deres Hjærter opsendes Bønner til Herren for disse hans Tjenere, at han vil helbrede dem, læge deres Saar, trøste dem og give dem den Kraft og den Fred, som alene kan komme fra ham, som er Alles Fader.

---

## De Sidste-Dages Hellige holde endnu Ejendoms-Ret til deres Hjem i Missouri.

(Fra Deseret News.)

En Herre ved Navn M. S. Arnold, der fra sin Barndom har boet i Byen Liberty, som er County*) Sædet i Clay County, Missouri, besøgte os i Gaar (den 19de Aug.), og gav os mange interessante Oplysninger om den Del af Landet. Hr. Arnold bor kun fire Kvartaler fra det gamle Fængsel, hvor Joseph og hans Broder vare fængslede, og som stedse vil være af historisk Betydning for de Sidste-Dages Hellige.

Huset, som Hr. Arnold bebor, er bygget af vel sammenføiet Tømmer og er nu, med de Forbedringer, som ere gjorte siden det blev bygget, det bedste Hus i Byen. Det blev bygget af et Medlem af vor Kirke ved Navn Gibbs, som Hr. Arnold godt erindrer.

Det gamle Liberty Fængsel var en to-etages Bygning med dobbelte Vægge, den inderste var af Tømmer og den yderste af Sten, men er nu i Ruiner. Den øverste Etage er falden, Tømmeret og Stenene, som det var bygget af,

*) County er omtrent ensbetydende med Amt.

ligger Hulter om Bulter, og Stedet er ensomt og forladt. Den nederste Etage staar endnu, men bruges ikke til Noget.

Byen har 12,000 Indbyggere og gjør trivelig Forretning. Man har dog i den senere Tid opdaget en mærkelig Hindring for dens videre Udvikling. Man har nemlig fra den Tid, da Mormonerne bleve uddrevne fra den Egn og bleve berøvede deres Huse og deres Land, der bleve taget i Besiddelse af deres Fjender, brugt den Skik, ved Salg af Ejendomme, indtil for et Par Aar siden, da en Slags hissig Forretningsfeber gjorde sig gjældende der i Egnen, kun at give Afstaaelsesbevis og opgive Besiddelsen af Ejendommen. Under Forretningsfeberen steg Priserne paa Jordejendomme til fabelagtige Priser, og Kjøberne forlangte Skøde paa Ejendommene, hvilket der aldrig tidligere blev gjort Fordring paa. Det blev saaledes opdaget, hvor usikker deres Ejendomsret var, og at Ejendomsretten til meget af Landet i og omkring Liberty tilhørte de gamle Mormon-Nybyggere, som havde faaet Regjeringspapirer paa samme, og mod disse kan ikke nogen lokal Lov bestemme Tidsgrændser.

Det sees heraf, at Vejen staar aaben for de Helliges Tilbagevenden til Missouri, saa at de igjen kunne tage deres Arveland i Besiddelse ved naturlige og lovlige Midler, naar Tiden kommer, at de Profetier, som hentyde til denne vigtige Begivenhed, skulde vorde opfyldte.

---

## Tænk paa Børnene.

De Fleste, der tænke tilbage paa deres egen Barndomstid, ville sikkert mindes, hvor ulykkelige de, som Børn have følt sig, naar deres Forældre indbyrdes kom til at trættes om Et eller Andet og ved saadanne Lejligheder ikke en Gang lagde Baand paa sig i deres Nærværelse. Børn som endnu ere ukjendte med Livets Sorger og Gjenvordigheder, med dets utallige Kilder til Fristelser, Misforstaaelse og Ophidselse, dømme udelukkende efter de ydre Indtryk. Jo mere Fader eller Moder staar for deres Bevidsthed som Autoritet, desto større vil Børnenes Smerte være, naar Vrede eller Hidsighed nedsætter Forældrenes Værdighed. Mennesker ere nu en Gang ikke Engle, og selv de bedste begaa af til noget Menneskeligt. Ogsaa Fader eller Moder kunne forglemme sig selv i Øjeblikket, men det maa ikke ske i Børnenes Nærværelse; thi da bør man være dobbelt forsigtig, og give nøje Agt paa sig selv. En god Opdragelse er umulig, naar der sker voldsomme Brud paa Forældres Autoritet og Værdighed. Den rette Barnekjærlighed kan ikke existere uden Respekt, thi den grunder sig paa Barnets ubegrænsede Agtelse for Forældrene. Fader eller Moder bør aldrig lade sig overile hverken i Forhold indbyrdes eller i Børns og Tjenestefolks Nærværelse. Fader og Moder bør heller aldrig straffe i Overilelse, eller foretrække et af Børnene frem for de andre og heller aldrig vise sig uretfærdige eller fælde nogen urigtig Dom. Familiens indbyrdes Tillid og Kjærlighed vil lide ubodelig Skade

derved, og det gjælder derfor stedse for Fader og Moder om at opdrage sig selv, idet de opdrage deres Børn. Barneøjet vogter spejdende paa Exemplet; Formaninger have ingen Vægt, naar Fader og Moder ikke kunne pege paa sig selv og sige: „Naar hører Du os sige saadant? Naar ser Du os bære os saadan ad?" („Ved Arnen".)

---

## Straffet ved egne Opfindelser.

Perillos, som for at behage Tyrannen i Agrigentum, fandt paa den grusomme Ide at gjøre en Messingoxe, i hvilken Forbrydere skulde brændes levende, var selv den første, der blev stegt i det Uhyre, som han selv havde skabt.

I Dronning Elisabeths Tid opfandt Lady Morton, Regentinden i Skotland, den saakaldte Jomfru, et Slags Guillotine, som Henrettelses-Redskab, og det første Hoved, der blev skilt fra Halsen ved denne frygtelige Maskine var hendes eget.

Profossen Aubriot i Paris, der anlagde og byggede Bastillen, var den første, der blev indsat i denne frygtelig og næsten uindtagelige Fæstning, efter at være dømt for Kjætteri.

Biskoppen af Verdun som opfandt som Pineredskab Jernburet, der var for trangt til at den Ulykkelige, der var indespærret i det, kunde staa oprejst eller ligge udstrakt, blev selv dets første Beboer, og Cardinal Balue, som anbefalede det til Ludvig XI, blev selv indespærret i et saadant i henved ti Aar.

Det skrækkeligste Redskab til menneskelige Pinsler, kjendt under Navn af Ligskjorten, var opfundet af en vis Ludovico Storzas og han maatte selv først lide Døden ved dette gyselige Redskab.

Den bibelske Historie om Haman, som døde i den Galge, han havde rejst for Mordokæus har et Sidestykke i den nyere Tids Historie. Maringi, Filip den Smukkes Finantsminister, blev hængt i en Galge, som han havde ladet oprejse for at straffe nogle Forbrydere

---

Indhold.




**Kjøbenhavn.**

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).